

Ἡ θυγάτηρ μου ἔκαμε τὴν εἰκόνα του, ὡς καὶ ἄλλοτε, ἐνῶ ἦν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην.

Τὸ παιδίον εὗρίσκετο εἰς ἑκτασιν· ἔμενε μόνον νὰ μάθωμεν ἂν ἤθελεν διηγήσει.

Ἀπλὴ πρόσθεσις τῆς χειρὸς μου ἐπὶ τὴν χεῖρά του τοῦ ἔδωκε τὴν φωνήν· ἀπλὴ πρόσκλησις εἰς τὸ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ τοῦ ἔδωκε τὴν κίνησιν.

Μόνον δὲ ἡ φωνὴ ἦτο θρηνώδης καὶ χωρὶς τόνου· ἡ κίνησις ἦτο πολλῶν ἄλλον αὐτοκινήτου τινὸς μηχανῆς κίνησις ἢ αὐτοῦ ζῶντος.

Με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς ἢ κεκλεισμένους, πρὸς τὰ ἔμπροσθ' ἢ ἐπίνωτα, ἐπίσης εὐθὺ ἐβάδιζε καὶ με ἐντελὴ σταθερότητα.

Ἦρχισα ἀποχωρίζων αὐτὸ τῶν ἄλλων· Ἄν' ἤκουε πλέον παρ' ἐμὲ καὶ εἰς ἐμὲ μόνον ἀπεκρίνετο· ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς του, τῆς μητρός του ἔπαυσαν τοῦ νὰ ἐξικινούνται· μέχρις αὐτοῦ· ἀπλὴ δὲ ἐπιθυμία ἐκ μέρους μου, διὰ νεύματος ἐκφρασθεῖσα, διέλεγε τὴν ἀποχώρισιν ταύτην καὶ ἐπανεφέρει τὸ παιδίον εἰς συνάφειαν μετ' ὁποιοῦδήποτε προσώπου, τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ τοῦ δώσω ὡς ἐταστὴν.

Τῷ διεδίδαξα ἐρωτήσεις τινὰς εἰς τὺς ὁποίας ἀπεκρίθη με ὕψος τόσον ἐμβριθές, τόσον θετικόν, τόσον ἐξέφρον, ὥστε ἤλθεν αἴφνης εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ θεοῦ του νὰ μ' εἰπῇ.

— Ἐξέτασέ το πολιτικῶν.

Τὸ παιδίον, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἦτο δωδεκαετής. Ὅλα λοιπὸν τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῷ ἦσαν παντάπασιν ξένα· ἤγνοιε ἐπίσης σχεδὸν καὶ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ ὄνομα.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ ΔΑΝΙΗΛ ΒΕΠΣΤΕΡ. Ἐνῶ ἡ Ἀγγλία ἐθρύνει τὸν ἥρωά της, ἡ Ἀμερικὴ ἐστερεῖτο ἐνὸς τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀνδρῶν της. Ὁ Βέπστερ ἐγεννήθη τῷ 1784, τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἔτος, καθ' ὃ ἀνεκνήρυχθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀμερικῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ ἐκλείψωσιν οἱ Οὐασινγκτῶνες, οἱ Ἰεφερόνες, οἱ Μονρόοι, νέα γενεὰ ἤρχιζεν, ἀξία ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἐνδοξα ἐκείνων ἔχνη, καὶ ἱκανὴ νὰ εὐρύνη τὰς τύχας τῆς Πατρίδος. Ὑπάρχει τὸ ἔργον τῆς Προνοίας ἐν τῇ γειννιάσει τῶν τάρων τούτων καὶ τῶν κοιτίδων. Ἄν' δύναιται τις ν' ἀπελπισθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος λαοῦ, ὅπου τὸ ἀνδρικὸν πνεῦμα καὶ αἱ ἀπλὰ καὶ ἥρωϊκα ἀρετὰ τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε ἐναπολείπονται ἄνευ κληρονομίας.

Ὁ Βέπστερ κατήγετο ἀπὸ πτωχὴν οἰκογένειαν· δὲν ἔλαβε κατ' ἀρχὰς τὴν πρέπουσαν παιδείαν καὶ με πολλὰς τοῦ πατρὸς του θυσίας ἐδυνήθη νὰ περαιώσῃ τὰς στοιχειώδεις σπουδὰς του. Τὸ στάδιόν του τὸ ἤρχισεν τὸ 1812, ὅτε ἐγένετο μέλος τοῦ Κοινοβουλίου. Ἐναντιώθη τότε εἰς τὸν ὕψ' ὧν ζητούμενον πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας, καί,

πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὰς δημοκρατίας, διὰ τῆς πειθοῦς του καὶ τῆς εὐγλωττίας του, ἐγένετο δημοφιλὴς, εἰς ὑπόθεσιν ἥκιστα δημοτικὴν.

Τὸ 1823, ἦν ὁ πρῶτος, ἐπιστεῦδων τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος, καὶ ἐβόηθει τὰς προσπάθειάς τῶν Ἰσπανικῶν δημοκρατικῶν τῆς Μεσημβρίας πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς εἶχον ἀναγγεῖλει τὴν γενναίαν ταύτην καὶ φιλέλληνα πρότασιν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ ἐξεφράσθησαν μετ' ἀπείρου ἐγγνωμοσύνης περὶ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ σοφοῦ καὶ φιλανθρώπου τῶν Ἀγγλαμερικανῶν ἔθνους (ὅρα *Φίλιππο τοῦ Νόμιου* ἀριθ. 6 καὶ 8, 1824). Τρία ἔτη βραδύτερον ἤδρευεν εἰς τὴν Γερουσίαν, μάρτυρα τῶν ἀγώνων του τῶν ἐθνικωτέρων καὶ λαμπροτέρων. Τσοῦτον δὲ ἐν αὐτῇ διεκρίθη, ὥστε ἡ γηραιὰ Εὐρώπη, εἰς τὰ ἐνδοξότερα αὐτῆς κοινοβούλια, δὲν ἔχει ῥήτορας, πρὸς οὓς νὰ μὴ δύναιται νὰ παραβληθῇ ὁ πολίτης οὗτος τῆς Ἀμερικῆς. Ἀναμφιλέκτως, ὁ Δανιὴλ Βέπστερ ἦτο ὁ μέγιστος ῥήτωρ τῆς Ὁμοσπονδίας καὶ εἰς τῶν διασημοτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν της. Τελευταῖον, διωρίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁ Δανιὴλ Βέπστερ δις παρουσιάσθη ὡς ὑποψήφιος εἰς τὴν προεδρίαν καὶ ἀπέτυχεν δις, ὡς ὁ ἐνδοξος ἐκεῖνος Ἀρρῆς Κλάυ, ὅστις εἶναι ἐπίσης εἰς τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν, ὅχι μόνον τῆς ἱστορίας τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκοσμίου. Ἐνεταφιάσθη δὲ τὴν 29 Ὀκτωβρίου (ν. ε.) ἐν μέσῳ μεγάλῃς συρροῆς λαοῦ καὶ προπεμπόμενος παρὰ πολλῶν τῆς Ὁμοσπονδίας διασήμων ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἦτο καὶ ὁ Φραγκλῖνος Πιέρς, ὁ ἐκλεχθεὶς ἐσχάτως Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Διατὶ ἔνα τοιοῦτον ἄνδρα νὰ μὴ ἔχη καὶ ἡ Ἑλλάς!

Τιμᾶ ἐν τούτοις τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν ἡ γενομένη παρ' αὐτῆς ἀπόφασις τοῦ ν' ἀναρτηθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν δύο μεγάλων τούτων ἀνδρῶν, τοῦ Βέπστερ τούτου καὶ τοῦ Κλάυ, ἀνηκόντων εἰς ἔθνος εὐεργετήσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐν τῷ περιβάλλῳ τοῦ Βουλευτηρίου.

ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Ὁ ἔρως εἶναι ἔρως. Ἄν' ἐρώμεθά τινος διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς ἐκδουλεύσεις του, ἀγαπῶμεν με τὴν φύσιν μας καὶ τὰς ἐντυπώσεις μας, ὅχι δὲ με τὴν ἐγγνωμοσύνην μας καὶ τὰς ἐνθυμήσεις.

Ἄ! ἐν τῶν προνομίων τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως εἶναι καὶ τοῦτο· θέλουν ν' ἀγαπῶσιν, ἀλλὰ θέλουν νὰ γνωρίζωσι καὶ διατὶ, καὶ ἀπαιτοῦν εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος, ὡς εἰς τὰ νομοσχέδια, αἰσ

λογικὴν ἔκθεσιν. Φεῦ! σχεδὸν πάντοτε αὕτη δὲν λείπει.

(Κυρία Αἰμιλ. Γερχαρνέου, Μαργαρίτα ἡ δύο ἑρώπες.)

... Ἀλλ' ἡ κοινωνία, ἡ κοινωνία συγχωρεῖ ὥστε νὰ ἦναί τις ἐν τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη μοῖρα συγχωρεῖ ὥστε νὰ εὕρῃ τις τὴν εὐτυχίαν;
(Ἡ αὐτή).

Ὁ ἔρως εἶναι δυστυχία, πάντοτε, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἀμοιβαῖος, καὶ ὅταν, καὶ πρὸ πάντων διότι εἶναι εὐτυχής... εἶναι μέγα δυστύχημα... Ἀλλ' εἶναι δυστύχημα ὅπερ ποιεῖ ἀγαπητὴν τὴν ζωὴν, τούτο τὸ ὅποιον δὲν κατορθώνουν πολλάκις αἱ εὐλογώτεραι καὶ βεβαιότεραι εὐτυχίαι.
(Ἡ αὐτή).

Ἡ πλευρὰ ἐξ ἧς ἐπλάσθη ἡ γυνὴ εἶναι ἐκ τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἡ σὰρξ ἐξ ἧς ὁ θεὸς κατεσκεύασε τὴν γυναικεῖαν ὠραιότητα εἶναι ἔργον ἀληθῶς θεῖον.

Ὁ ἀνὴρ αἰέποτε ἀγαπᾷ. Ἐὰν ἐνίοτε φαίνεται, ὅτι δὲν αἰσθάνεται τὸν ἔρωτα, τοῦτο προέρχεται ἢ ἐκ τῶν κοινωνικῶν δεσμῶν οἵτινες συνέχουσιν τὴν καρδίαν του, ἢ ἐκ τῆς σκληρᾶς φιλοτιμίας.

Καὶ ἐκεῖ ὅπου φαίνεται ἡμῖν ὦλη νεκρά, ζῶσι ψυχάι — καὶ ἐκεῖ ὅπου φαίνονται πάγη, φλέγονται πάθη.

Ἄπασαι αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἓνα τείνουσι σκοπὸν, τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ τὴν εἰρήνην ταύτην ἐπιζητεῖ ὁ ἀνθρώπος χωρὶς νὰ γνωρίζῃ αὐτήν. Ἐὰν τὴν ἐγνώριζε, δὲν ἤθελε ἔχει ἀνάγκην νὰ τὴν ζητῇ, ἤθελε τὴν ἔχει.

Ἡ θλίψις εἶναι ἐνίοτε ἀνταμοιβὴ ἢ τιμωρία: ἢ ἡδονὴ εἶναι ὡς ἐπιτοπὸν τιμωρίας ἢ ἀνταμοιβῆς.
(Γωμαζαίος)

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τὸ ἔτος 1852 ὡς ἀστραπὴ παρήλθε, παρήλθε μάρτυς ἐκπληκτικῶν συμβάντων. Ἡ Γαλλία, ἡ χώρα αὕτη τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν φώτων, τῆς ἀστασίας τῶν φρονημάτων, ἐν βραχεὶ διαστήματι χρόνου ἔρριψε τὴν μοναρχίαν, ἐνηγκαλίσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὴν δημοκρατίαν, κατέστρεψεν αὐτὴν πάλιν, καὶ καθύδρισε αὐτοκρατορίαν, κλίνας τὸν αὐχένα εἰς ἀνδρα τολμηρὸν, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, Λουδοβίκου.

Τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα κατενύσθη δι' ὅλης

τῆς Εὐρώπης, καὶ μόνον τινὲς εἰσέτι ἐξόριστοι ἐν Ἀγγλίᾳ ὄνειροπολοῦσιν ἐπαναστάσεις. Ἡ Αὐστρία, Πρωσία, Οὐγγαρία διωργανίσθησαν ἐπὶ τῷ κρείττονι καὶ ἡ πίστις τοῦ ἐμπορίου ἀνέλαβε τὴν πρώτην τῆς ἰσχύιν.

Ἐν Ἑλλάδι οὐδὲν οὐσιῶδες συνέβη· ἐν μόνον θαῦμα... ἐν διαστήματι ὀλοκλήρου ἔτους, τροποποιήσεις τινὲς ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἔλαβον χώραν πάντοτε ἐπὶ τῷ αὐτῷ συστήματι. Ἡ κυβερνητικὴ μηχανὴ ὡς ἐξ αὐτομάτου κινεῖται, καὶ μόνον κινεῖται... ἀλλὰ πῶς δὲν ἐσταμάτησε; ἰδοὺ τὸ θαῦμα!!!

Αἱ ἐξωτερικαὶ εἰδήσεις τῆς δεκαπανημέρου συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὰ ἑξῆς. Ἐν Γαλλίᾳ αἱ Ἀρκτικαὶ δυνάμεις ἀνεγνώρισαν τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ ἡ ἀργοπορία αὕτη ἔδωκε τροφὴν εἰς τὰς εἰκασίας πάντων. Ἡ Αὐστρία, Πρωσία καὶ αἱ ἄλλαι μικρότεραι ἐπικράτειαι τῆς Γερμανίας ἐκδηλοῦσι τὴν ἀρέσκειάν των περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ὁρίων καὶ περὶ τοῦ σβασμοῦ τῶν συνθηκῶν· ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων διῴρισε 37 νέους Γερουσιαστάς καὶ διωργάνωσε τὸν αὐτοκρατορικὸν οἶκον μετὰ μεγίστης πολυτελείας, ἐπανεφέρεε δηλ. τὴν πρώτην Αὐτοκρατορίαν.

— Μεταξὺ Μοντενεγρίνων καὶ Ὀθωμανῶν ἐξακολουθεῖ ὁ πόλεμος μετ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ὁ Ἰσμαὴλ Πασᾶς, διοικητὴς τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων, εἶχε φθάσει ἐκεῖ μετὰ πολὺν ἀριθμὸν στρατοῦ,

Οἱ Μοντενεγρίνοι ὑπεχώρησαν ἐκκινώσαντες ἐν φρούριον, ἀλλὰ δὲν ἐνίκηθησαν ὀλοσχερῶς.

Νέα ἐσωτερικὰ δὲν ἔχομεν νὰ ἀναγγείλωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας· τὸ ὑπουργεῖον βαδίζει τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ ἐχάραξε, σύρον μεθ' αὐτοῦ τὴν πλειονοψηφίαν τῶν νομοθετικῶν σώματων. Ὁ Κ. Ι. Δελιγιάννης διατελὼν τμηματάρχης πρὸ δέκα ἐτῶν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπροβιβάσθη εἰς τὴν θέσιν τοῦ γενικοῦ Γραμματέως· ἡ ἀδιαφιλονέκητος ἱκανότης του, ὁ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ζήλος του πρὸ καιροῦ ἐπροσκάλουν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπέδωκε τέλος δικαιοσύνην εἰς τὸν ἀρχαιότατον τοῦτον ὑπάλληλον.

Τὴν 2 Ἰαννουαρίου ἐδόθη μέγας χορὸς εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου πλέον τῶν 800 ἀτόμων παρήσαν· ἡ πολυτέλεια ἦτον μεγίστη, ὁ δὲ στέφανος τῆς ὠραιότητος καὶ τοῦ λαμπροῦ στολισμοῦ ἀπεδόθη εἰς βοώπην ἑλληνίδα φέρουσαν ἐσθῆτα λευκὴν με ἄνθη χλοερά· δὲν εἶναι ἔργον ἴσως τῆς Εὐτέρπης νὰ μνημονεύσῃ ἀτοπὸν τι ἀνατολικῆς καταγωγῆς πρὸ καιροῦ εἰσαχθὲν εἰς τοὺς στολισμοὺς τῶν Κυριῶν. Ὁ κληρέπτης εἶναι κακὸς σύμβουλος εἰς τὰς προβεδηκτικὰς γυναῖκας· θέλουσαι νὰ μεταμορφωθῶσι εἰς ῥόδον, λαμβάνουσι μωρὴν μήκωνος· ἡ διαφορὰ ἀπειπαίσθητος....

Τὸ θέατρον ἀκμάζει, πρό-τινων ἡμερῶν ἐδόθη ἡ Λουκρητία Βόργια· δύο πρόσωπα ἐξέχουσιν εἰς